

anført mine Grunde til Mangel paa Tillid, vil jeg nemlig anføre, at det danske Folk ialtsald aabenbart ikke har Tillid til Ministeriet. Jeg veed det nok, at man vil sagtens indvende: hvad mærke vi saa dertil? Der er jo Maader, hvorpaa det kan give dette tilkjende, hvor blive Adresserne af, som det ellers er saa let at tilveiebringe? Og saa fremdeles. Men jeg maa tillade mig dertil at gøre adskillige Bemærkninger. For det Første kom der en Adresse fra nogle og fyrgetyve tusende Mænd, da det danske Folk begyndte at spore og mærke, ad hvad Vel der styredes hen, og den indeholder da en aabenbar Protest mod en Styrelse, som siden den Tid er ført overvættets meget videre i den samme Retning. Dernæst fortælles der jo, som bekendt om en Enke, som blev bestjaalet, medens hun sov, og som, da hun klagede, fik det Svar: „Du maa have sovet meget haardt, siden Du kunde lade dig saaledes bestjæle uden at vaagne“, men som saa svarede sin Sultan: „ja vist sov jeg trygt; thi jeg troede, at Du vaagede“. Dmtrent saaledes forekommer det mig nu, at mine Valgere kunne og ville sige til mig, naar jeg kommer hjem, og jeg tænker ogsaa, at de andre Herrers Valgere ville sige det: „Vi troede, at I vaagede, vi troede, at vi havde sendt Mænd, der baade havde Hjerte til at ville Danmarks Vel, og Dine til at see, hvad der er til Danmarks Vel, og en Mund, I ikke ville lade binde for, saaledes, at I afholdt Eder fra at give et høititalende Bidnesblyd om, hvad det kom an paa; derfor vare vi mere stille, vel ogsaa under Trykket af, at det heed sig, at hvad der kom, det blev os paatvunget med Nødvendighedens Magt“. Og endeligen tør jeg maastee tilføie paa det danske Folks Stilheds Begne, at dette Folk har ikke det Valgsprog, som et andet os bekendt Folk nu og da let kan synes at have, nemlig: viel Geschrei und wenig Wille; men at vi have et andet, der hedder: „det stille Vand har den dybe Grund“; og at der kunde vel komme den Tid, da det aaben-

barede sig, at det stille danske Folk har sin dybe Grund, men at vi Nigsdagsmænd netop ogsaa skulle gjøre vor Skyldighed paa Folkets Begne for at forebygge enhver Forkeerthed, som i saa Henseende kunde foranlediges, gjøre vort Bedste altsaa paa Folkets Begne for at afvende Farer, der, som jeg har viist, true dets Tilværelse som selvstændigt og frit Folk og Danmarks Krones Selvstændighed. Thi derom handles der, naar der handles om en saadan Forbindelse af Slesvig og Holsteen, som antydet er, og fremfor Alt, naar der handles om en Omarbeidelse eller Bearbeidelse af Grundloven, og Meddelelse af en Fællesforfatning, under Forhold, hvor vi „haabe og frygte“ af Ublandet, hvor vi see os om efter de vægtige Mandatarier, som i Mæret 1848 vare meget gesvindte til at komme til os, endog inden de fik noget Mandatum, inden de bleve anmodede derom, men som ere meget betænkelige ved at lade os være frie, inden de have raadført sig med deres, jeg troer 33, høie Mandanter. Jeg veed det godt, (mit Folk elsker jeg nemlig af Naturen, som Enhver elsker sit Folk, men jeg har aldrig været af dem, der drømte om, at det derfor skulde være større eller bedre eller herligere end Andre; jeg erkjender, at det har sine gode og svage Sider) men, som sagt, jeg veed det godt, at det danske Folk vilde være et af de første Folk paa Jorden, naar det ikke havde den Feil, at det, — som det er udtrykt i Billedet om Folkets Genius, Holger Danske, — naar det har reist sig og udført en stor Bedrift til Forbauselse for den Verden, der ikke forstaaer at agte paa dette lille, stille Folk, da føler, at „Hvilen er sød“ og saa gjerne gjør en lille Reise til Feen Morganas Slot og hviler sig der i søde Drømme og bløde Arme. Men jeg havde ikke troet, da jeg agtede at berøre dette, at Statsraadspræsidenten vilde give os et Bink om, at det var noget, han ogsaa regnede paa, at det danske Folk saaledes ogsaa nu nok kunde lade sig berolige.